

Una bossa plena d'aire

Un relat de: [Fremen](#)

Una vegada m'havia dit: La fe és com una bossa plena d'aire. Llavors no hi vaig parar gaire atenció, només era una de les moltes coses que deia i que em semblaven estranyes. En aquells temps, jo sempre anava molt enfeinat, atabalat, i no m'aturava a reflexionar en res que no fos la meva carrera i el que havia de fer l'endemà o, a tot estirar, en allò que m'havia proposat aconseguir de seguida. Tocava de peus a terra, no com ell que sempre havia estat als núvols sense fer mai res de bo. Haviem estat amics des de ben petits, era gairebé el germà que mai no havia tingut, però també havíem sigut sempre força diferents i potser era això el que, en veritat, ens havia acostat tant l'un a l'altre.

El temps passa: jo era com el nen de la cançó i ell era com el Puff. Ell es va quedar a la platja, en el seu món màgic on tot era senzill, funcionava i era bo. I jo vaig perseguir les meves ambicions estalonat pels meus neguits. No en vaig saber gairebé res durant molt de temps, durant molts anys de fet. Érem força lluny l'un de l'altre i, si algun conegut en sabia res, mai no me'n va donar notícia. De fet gairebé no hi vaig tornar a pensar, tot i que diria que sempre, d'alguna manera, va estar amb mi.

No fa gaire vaig tornar, per establir-me definitivament a la casa de la família, i el seu record em va venir a la memòria com si ens haguéssim vist el dia abans. Vaig demanar per ell i, un cop més, ningú no me'n va saber fer ni cinc cèntims. Fins ara, que acabo de llegir la carta que m'ha arribat de Síria. Al final el Drac Màgic va volar, es veu que va sentir el clam del dolor, aquest que s'escampa arreu; i a ell li venia d'aquella terra turmentada i se n'hi va anar. Recordo quan deia amb vehemència: malgrat tot la bondat de l'ésser humà prevaldrà. Jo sempre li parlava de l'egoisme i la cobdícia però ell somreia. Ara ja no hi és, ha desaparegut per sempre seguint la seva fe en la humanitat i jo sec al portal, veient els carros passar.